

Εντός ή εκτός του κόσμου;

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Η Κυριακή που βρίσκεται μεταξύ των εορτών Αναλήψεως και Πεντηκοστής, η εβδομή μετά το Πάσχα, είναι αφιερωμένη στους Αγίους Πατέρες μας. Στη Λειτουργία διαβάζεται η λεγομένη «Αρχιερατική προσευχή του Κυρίου» που αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο 17^ο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του. Πρόκειται για την προσευχή που είπε στον Πατέρα Του ως Μέγας Αρχιερέας, κατά την τελευταία νύκτα της επίγειας ζωής Του. Μεταξύ άλλων η προσευχή αυτή περιλαμβάνει αιτήματα για τους μαθητές Του, τους δώδεκα, αλλά και όλους όσους θα πιστέψουν στηριγμένοι στη διδασκαλία και την εμπειρία εκείνων.

Ένα από αυτά τα αιτήματα είναι και το εξής: «*Ουκ ερωτώ ίνα άρης αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσεις αυτούς εκ του πονηρού. Εκ του κόσμου ουκ εισί, καθώς εγώ εκ του κόσμου ουκ ειμί*». Δηλαδή: «Σε παρακαλώ, όχι να τους πάρεις από τον κόσμο αλλά να τους προστατέψεις από το διάβολο. Δεν προέρχονται από τον πονηρό κόσμο, όπως εγώ δεν προέρχομαι από τον κόσμο αυτό».

Είναι φανερό ότι το κοσμικό πνεύμα είναι αντίθετο από το πνεύμα του Ιησού κι ότι οι χριστιανοί, ως μαθητές Του, δεν μπορούν να έχουν το κοσμικό πνεύμα, γιατί είναι το πνεύμα του πονηρού. Ωστόσο, ζώντας στον κόσμο αυτό, που κυριαρχείται από το πονηρό πνεύμα, χρειάζεται να έχουμε σύνεση, φρόνηση, διάκριση, σοφία. Όχι για αντιπαλότητα με τους ανθρώπους, αλλά για να διατηρήσουμε μέσα μας το πνεύμα του Θεού.

Ο Χριστός βέβαια, όπως ο ίδιος το αναφέρει, δεν θέλει τους μαθητές Του εκτός του κόσμου αλλά εκτός του κοσμικού, πονηρού φρονήματος. Δεν είναι δυνατό να μιλάμε για το «κράτος του Θεού», για «σωσμένους», για «καλούς και ηθικούς», ως να είναι η ελίτ της ανθρωπότητας και οι εκλεκτοί το Θεού. Η τελική κρίση ανήκει στον Ουράνιο Πατέρα «εν τη εσχάτη ημέρα».

Η διαφοροποίηση των ανθρώπων γίνεται από τώρα με τη μετάνοια. Αυτή καθορίζει και τη μελλοντική, αιώνια ζωή μας. Γιατί αυτή δεν έχει κριτήρια εξωτερικά, επειδή διενεργείται στο βάθος της καρδιάς. Γι' αυτό άλλωστε υπάρχουν και οι εκπλήξεις. Άνθρωποι που θεωρούμε άσχετους και αντίθετους της πνευματικής ζωής ενδεχομένως να βιώνουν εμπειρίες αγίων και άνθρωποι που τους θεωρούμε ευσεβείς και πιστούς να μεταποιούνται σε σκληρούς και άπιστους, όταν συγκρούονται τα συμφέροντά τους.

Οι χριστιανοί, ζώντας μέσα στον κόσμο, χωρίς να είναι εκ του κόσμου, καλούνται να ζήσουν ταπεινά, αληθινά και ουσιαστικά το Ευαγγέλιο, για να γίνουν στη συνέχεια, χωρίς να το επιδιώκουν, σημείο που θα δείχνει ότι το Ευαγγέλιο είναι αληθινό και βιώσιμο κι ότι ο Χριστός ζει ανάμεσά μας και συμπορεύεται.

Πράγματι, «η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστι»! Γι' αυτό και κρύβεται, δεν δημοσιοποιείται, δεν προβάλλεται. Χρειάζεται αγώνας εσωτερικός ισόβιος, για να προστατευτεί κανείς από τις ποικίλες παγίδες του πονηρού, για να ζήσει το Χριστό στην καρδιά του μέχρι τέλους. Πολλοί άρχισαν, λίγοι τελειώσαν. Τα αποτελέσματα όμως αυτού του ωραίου αγώνα είναι ωραία! Ποιος άλλος τρόπος μπορεί να δώσει την ειρήνη της καρδιάς, τη χαρά του Χριστού, την ελευθερία των τέκνων του Θεού, την όντως αιώνια ζωή;

Πηγή: isagiastriados.com